

Από την ανάσταση του Λαζάρου στην Ανάσταση του Χριστού (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

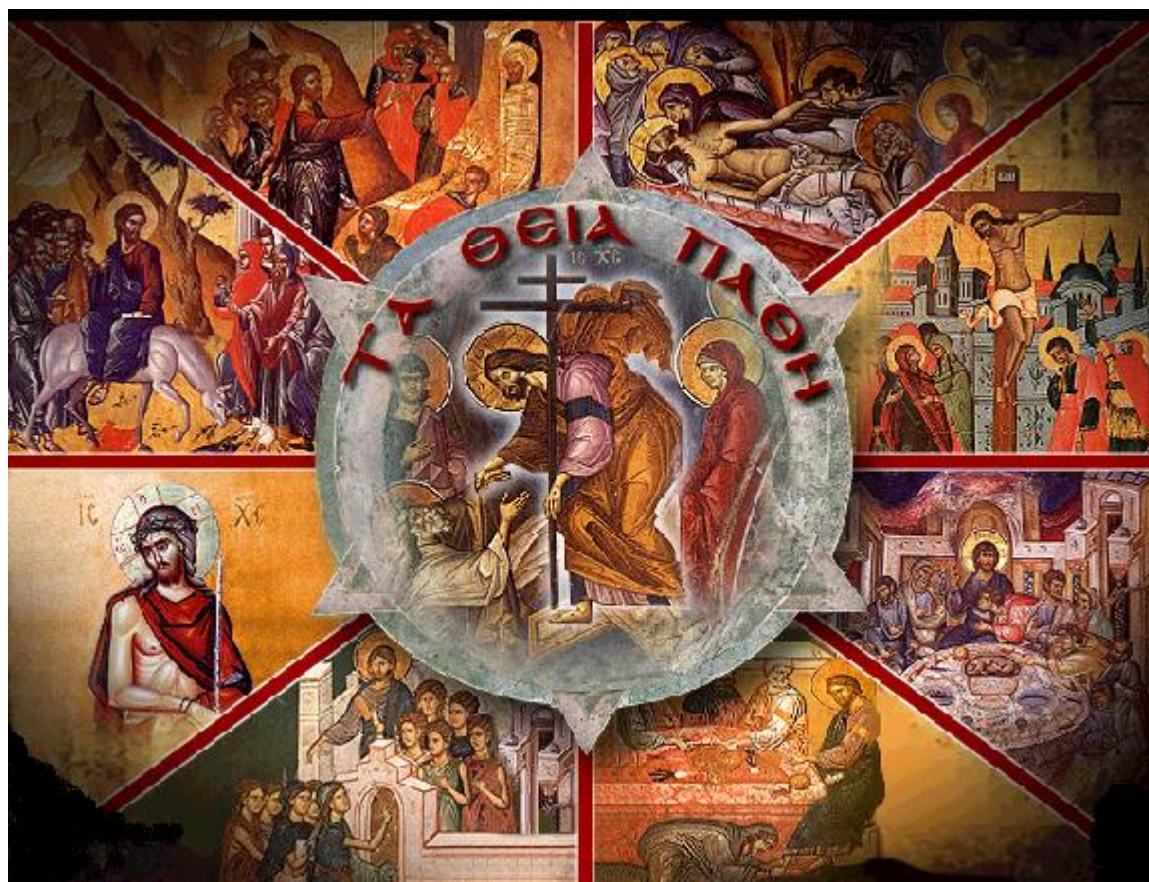
Την Παρασκευή, πριν το Σάββατο του Λαζάρου, τελειώνει η Μεγάλη Σαρακοστή, η μακρά περίοδος με τη νηστεία και την έντονη λειτουργική ατμόσφαιρα.

Το Σάββατο του Λαζάρου, όπου προβάλλεται η ανάστασή του από το Θεάνθρωπο φίλο του, παραπέμπει στην «κοινήν ανάστασιν» όλων των ανθρώπων κατά τη Δευτέρα Παρουσία.

Η Κυριακή των Βαΐων, μέρα Δεσποτική και θριαμβευτική, γίνεται πρόσκληση για να υμνήσουμε το «νικητή του θανάτου» που πορεύεται ταπεινά προς τη δόξα «διά του σταυρού».

Το βράδυ της Κυριακής αρχίζει λειτουργικά η Μεγάλη Εβδομάδα. Το «Τυπικό» – ο τρόπος που γίνονται οι ακολουθίες – ορίζει να ψάλλουμε τον όρθρο (ακολουθία που

γίνεται στην αρχή της ημέρας) από το προηγούμενο βράδυ και τον εσπερινό (ακολουθία που γίνεται στο τέλος της ημέρας) από το πρωί επειδή συνοδεύεται με Θεία Λειτουργία, ώστε να μην μένουν οι πιστοί νηστικοί όλη μέρα.

Ο «Νυμφίος», που «έρχεται εν τω μέσω της νυκτός», στολισμένος με ακάνθινο στεφάνι, χλαμύδα κόκκινη και καλάμι ως σκήπτρο, προβάλλει στο μέσο του ναού τη μεγάλη Του αγάπη προς τη Νύμφη – την Εκκλησία, την ψυχή του καθενός μας. Κινούμενος από αυτή την αγάπη εξευτελίζεται, προσφέρεται, θυσιάζεται αναμένοντας να ανταποκριθούμε αγαπώντας Τον.

Η κάθε μέρα της Μ. Εβδομάδας μας θυμίζει κι ένα γεγονός βάση του οποίου ρυθμίζονται οι ψαλμωδίες, με σκοπό την ενεργοποίηση της μετάνοιας, ώστε να ζήσουμε τη ζωή του «δι' ημάς σταυρωθέντος και αναστάντος Κυρίου».

Τη Μ. Δευτέρα θυμόμαστε τον «πάγκαλο Ιωσήφ», το μικρότερο γιο του Πατριάρχη Ιωσήφ, που πουλήθηκε από τους αδελφούς του για 30 αργύρια και ρίχτηκε στο λάκκο, επειδή δεν θέλησε να αμαρτήσει με τη γυναίκα του Πετεφρή στο παλάτι. Προεικονίζει το Χριστό που φθονήθηκε από τους Ιουδαίους, πουλήθηκε για τριάντα αργύρια και κλείστηκε στο λάκκο – τον τάφο από τον οποίο έφυγε άφθαρτος.

Τη Μ. Τρίτη διαβάζεται η παραβολή των δέκα παρθένων, οι πέντε συνετές και οι πέντε ανόητες, γιατί δεν είχαν προνοήσει να έχουν λάδι στα λυχνάρια τους όπως

οι «φρόνιμες παρθένες» κι έτσι δεν μπόρεσαν να πάνε με το Νυμφίο, όταν ήλθε ξαφνικά «εν τω μέσω της νυχτός». Το λάδι σημαίνει την αγάπη, τα καλά έργα προς τον πλησίον.

Τη Μ. Τετάρτη «της αλειψάσης τον Κύριον μύρω πόρνης γυναικός μνείαν ποιείσθαι οι θειότατοι πατέρες εθέσπισαν», επειδή προεικόνιζε την ταφή Του, όπου οι Μυροφόρες θα έβαζαν τα μύρα της αγάπης τους. Τώρα η πόρνη γυναίκα πλένει τα πόδια του Κυρίου με πολύτιμο μύρο ως ένδειξη της μετάνοιάς της.

Τη Μ. Πέμπτη «οι τα πάντα καλώς διαταξάμενοι θείοι Πατέρες» όρισαν να γίνεται μνεία τεσσάρων γεγονότων:

α. Της νίψης των ποδιών των Αποστόλων από τον Κύριο.

β. Του Μυστικού Δείπνου.

γ. Της αρχιερατικής προσευχής του Ιησού.

δ. Της προδοσίας από τον Ιούδα.

Τη Μ. Παρασκευή προβάλλονται τα Άγια Πάθη του Κυρίου, με την Εσταυρωμένη Αγάπη να βρίσκεται στο μέσο του ναού, με απλωμένα τα χέρια ως να αγκαλιάζει τον κόσμο στην πιο σημαντική ώρα: που αναμετρίεται με το θάνατο!

Το Μ. Σάββατο γιορτάζουμε την κάθοδο του Χριστού στον Άδη, όπου πήγαιναν όλοι οι άνθρωποι ως τέκνα του πρώτου Αδάμ. Τώρα κατεβαίνει εκεί και ο Νέος Αδάμ, ανυποψίαστου του Άδη ότι θα ελευθερώσει όλους τους «απ' αιώνος κεκοιμημένους».

Το «Ανάστα ο Θεός», κατά τον Εσπερινό του Πάσχα που τελείται το Μ. Σάββατο το πρωί, συνδυασμένο με τη Λειτουργία του Μ. Βασιλείου, προετοιμάζει τη νύχτα του Πάσχα ως αναμονή, προσμονή και βεβαιότητα της Αναστάσεως του Κυρίου που βεβαιώνει και τη δική μας εκ νεκρών ανάσταση.